

Omul dincolo de sine (8)

de Slavomir ALMĂJAN

Zidurile Ierihonului atingeau cerul, oameni căliți în ale războiului străjuiau pe meterezele lor... Masivitatea zidurilor, înălțimea lor care în atâtea rânduri oferea îmbărbătare numai pentru că existau, erau în ziua aceea parcă mai puțin impunătoare, vitejii erau mai puțin încrezători în propriile lor puteri. Ei înfruntau de data asta un dușman care nu încăpea în tiparele lor de gândire, un dușman înaintea căruia Marea Roșie, grânicerul de apă al Egiptului, dăruia libera trecere, Iordanul, fortăreața naturală a Canaanului oferea deplina cooperare cu această oaste atât de diferită, oaste care nu se conforma principiilor militare ale vremii lor și în fapt nu se încadra în nici un tipar conceput de mintea umană... S-a dovedit, veștile circulau cu o iuțea amănunțită, că nu exista armă care să steie împotriva acestui vrăjmaș ciudat, care umbla în puterea unui Dumnezeu care nu avea nici chip nici nume care putea fi rostit... Inimile lor, ale vitejilor Ierihonului, erau muiate de o groază mocnindă, Brațele lor și-au pierdut vigoarea, dumnezeii lor de piatră tăceau. "Vor sta în picioare zidurile? De ce cuvintele de îmbărbătare erau în rostirile lor mai degrabă lamentări?" Liniștea din tabăra Izraeliților răsuna mai tare decât valurile zguduite de furtună. Formația lor, subțire ca o rază, se desfășura într-o procesiune sinistă. Totul pare doar o executare a unui destin implacabil, scris din strătimperi de o mână nevăzută. Era evident, pentru oștenii de pe ziduri, ca țaria armatei atacatoare nu stătea nuci în număr nici în țaria fizică a ostenilor, nici în destoinicia conducătorului de oști...

Pentru noi, care am citit deja cele șapte capitole pe tema unității, explicația tăriei lor este în puterea unității, cristalizată sau mai bine zis catalizată de ascultare sau conformare cu o doctrină datătoare de viață, Cuvântul lui Dumnezeu. Între poporul lui Dumnezeu, Israel, și neamurile de din jur nu era nimic în ceea ce privește relația pe orizontală care să compromită o relație cu mult mai înaltă, relația cu Dumnezeu. Este demn de remarcat că relația cu Cel Preaînalt este atât de diferită de ceea ce se știe despre relație pe tărâm secular, încât aceasta produce o schimbare adâncă, de miez în componentul uman al acesteia. Israel, prin relația cu Dumnezeu, devine părtaș cu firea dumnezeiască și mișcarea sau umblarea lui printre neamurile din jur este în puterea și autoritatea lui Dumnezeu. De aceea armele concepute de puterea și înțelepciunea omenească erau fără putere împotriva lor, de aceea nici o întăritură nu putea rezista împotriva lor. Despre acest fapt, apostolul Pavel, inspirat de Duhul lui Dumnezeu spune:

"Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile." (2 Cor 10:4)

Atâta timp cât relația noastră cu Dumnezeu nu este necompromisă de asocierea cu lumea, după cuvântul lui Dumnezeu, nici o întăritură nu poate rămâne în picioare tot așa cum întăriturile aparent inexpugnabile ale Ierihonului nu au putut rămâne în picioare. Zidurile Ierihonului s-au prăbușit fără ca o scară să se rezeme de ele, fără ca greutatea aruncate de catapulte să le atingă. Ceea ce a dărâmat zidurile a fost procesiunea marșului de ascultare în jurul lor. Poți citi, aproape de-a lungul aceleași suflări, minunata biruință a Israelului împotriva Ierihonului dar și o tot atât de neînțeleasă înfrângere a aceluiaș popor împotriva unei întărituri cu mult mai slabe. Citiți, vă rog, cu atenție capitolul șapte din Iosua. Cetatea Ai, cu oșteni puțini la număr, era aparent o pradă ușoară. Pe scurt, oastea Israelului a suferit o grea și rușinoasă înfrângere. Cauza? Nelegiuirea lui Acan. Haideti să vedem care este nelegiuirea lui Acan. El însuși o mărturisește cu buzele lui:

"Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lui Israel, și iată ce am făcut: Am văzut în pradă o manta frumoasă de lână, două sute de sicli de argint, și o placă de aur în greutate de cincezeci de sicli; le-am poftit, le-am luat; iată sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu, și argintul este pus sub ele." (Iosua 7:20,21)

Care este de fapt cauza misterioasei înfrângeri de la cetatea Ai? Relația cu Dumnezeu a fost compromisă de relația cu lumea. Noi suntem atât de ușuratici în relația noastră cu Dumnezeu încât ceea ce a făcut Acan și a adus înfrângere poporului lui Dumnezeu, noi face aproape în fiecare zi fără ca măcar să clipim. Am îngroșat câteva cuvinte în citatul de mai sus tocmai cu gândul de a ilustra ceea ce de fapt a constituit păcatul lui Acan de la faza de concepție până la comiterea în fapt a

păcatului.

1. Contemplarea. Este de fapt prima fază în inceptia păcatului. Dumnezeu spune prin asta, clar și răspicat: "Nu priviți ceea ce privește lumea!" De ce? Pentru că, stăruind în contemplare vom ajunge (fără dubiu!) la următoarea fază.

2. Alterarea Sistemului Valoric. Alterare sistemului valoric divin se produce întotdeauna când ne lăsăm duși de priviri... Iov spune că a făcut legământ cu ochii ca să nu păcătuiască. Ceea ce, prin sistemul valoric divin, era o urâciune, a devenit "frumos" prin prisma sistemului valoric alterat. Ceea ce, prin sistemul valoric divin era menit distrugerii a devenit ceva de râvnit prin sistemul valoric compromis. Vedeți cât de relativi devin termenii când noțiunea de absolut se diminuează? Urâciunea văzută ca frumos! O, de câte ori nu ne delectăm cu ceea ce ar trebui să fie fructul oprit pentru noi? De câte ori nu ne lăsăm furați de "valorile" Hollywoodului? Întrebați-l pe David despre cât amar este fructul contemplării. Cât ar fi dorit el să reîntoarcă pendula timpului pentru ca ceea ce săvârșit el să nu se fi întâmplat niciodată!

3. Poftirea. Poftirea nu poate fi evitată atunci când furați de contemplare valorilor false ne-am alterat propriul sistem de valori. Garda sau mijloacele noastre de apărare împotriva căderii deci a conformării cu lumea dispar. Devenim astfel victimele slabiciunilor omenești iar bătaia acestei căderi este cu mult mai lungă. Nu numai că ființa noastră ca individ, nu numai "cortul" sau familia ci adunarea sau poporul lui Dumnezeu devin victime. Este de mirare că trăim o viață atât de săracă în roade? Este de mirare că familia se clatină? Este de mirare că din ce în ce mai puțini primesc mărturia noastră și poporul lui Dumnezeu descrește în număr și în statură?

4. Păcatul ascuns. Așa zisul păcat ascuns este o noțiune falsă. Păcatul nu numai că nu poate fi ascuns dar poate să fie trâmbița de aramă prin care diavolul aruncă vina peste copiii lui Dumnezeu. Nu vă înșelați: mai devreme sau mai târziu, viermele care îți roade neprihănirea și bunul nume va provoca o cangrenă în cortul tău și chiar în adunarea din care faci parte.

Aceste trepte ale căderii, dacă le pot numi astfel, sunt indentice cu cele pe care Scriptura ni le descrie în 2 Samuel capitolul 11. La fel ca în cazul lui Acan, tot poporul a suferit. Prin păcatul lui, David a adus boala și sabia peste Israel. Unitatea întregului a fost compromisă prin păcatul unuia singur. Îmi aduc aminte de bunicul meu care obișnuia să spună: o mie nu pot strânge cât poate unul să risipească...

VA URMA

Nr. 195/Septembrie 07